

Prelatovo pismo (september 2016)

Msgr. Javier Echevarría v svojem pismu premišlja o križu in nas spominja, da je spremljanje bolnih in ostarelih na poti trpljenja delo usmiljenja za božjo slavo.

4. Sep. 2016

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Prišel je september in Cerkev, naša mati in učiteljica, nas vabi, da se bolj poglobimo v sadove odrešenja.

Praznik povišanja sv. Križa 14. septembra nas spominja, da je sveti les, na katerem je Gospod dal svoje življenje za odrešenje sveta, prestol zmagoslavja in slave: *Ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi.*^[1] Dan pozneje, ko obhajamo spomin Marije, ki je stala pod križem, se z vso silovitostjo zavemo, da je presveta Devica, nova Eva, združena s Kristusom, ki je novi Adam, na izjemen način sodelovala pri odrešenju duš. Ko z vero premišljujemo o križu, vidimo, da se je »mučilno sredstvo, ki je na veliki petek razodelo sodbo Boga nad svetom, preobrazilo v vir življenja, odpuščanja, usmiljenja, v znamenje sprave in miru.«^[2]

Ta bogoslužna slavlja nas sprašujejo tudi o tem, kakšen je naš vsakodnevni odgovor na skrivnost bolečine, ko se ta pojavi na naši poti. Včasih namreč ljudje štejemo za »uspeh« to, kar prija našim čutom in

zadovoljuje lastni jaz, medtem ko imamo za »neuspeh« nevšečnosti, to, kar se ne zgodi po naših željah, kar nam prinaša trpljenje na telesu ali duši. Skušajmo preseči to zmotno logiko, kajti — kot je zapisal sv. Jožefmarija — ***uspeh ali neuspeh sta v notranjem življenju. Uspeh je v tem, da z vedrostjo sprejmemo Kristusov križ, da razširimo roke, ker je tako za Jezusa kot za nas križ prestol, povišanje ljubezni; je vrhunec odrešenjske učinkovitosti, da bi privedli duše k Bogu, da bi jih vodili k njemu na naš laiški način: z našim odnosom, z našo ljubeznijo, z našim delom, z našo besedo, z našim naukom, z molitvijo in mrtvičenjem.***[3]

Ko opazujemo bežanje pred križem, ki je na žalost opazno marsikje, se lahko kot papež Frančišek vprašamo: **Kako napreduje krščanska pot, ki sem jo začel s krstom? Sem miren? (...) Se ustavljam ob stvareh, ki so**

**mi vseč — posvetnost, nečimrnost
— ali pa grem vedno naprej, tako
da udejanjam blagre in dela
usmiljenja? Kajti Jezusova pot je
polna tolažbe in slave; na njej pa je
tudi križ. A v duši vedno vlada mir.
[4]**

Med deli usmiljenja, ki jih skušamo
intenzivneje opravljati v tem
jubilejnem letu, je eno, ki se kaže
istočasno kot telesno in duhovno. V
mislih imam skrb za bolne in
ostarele, ki se ne izčrpa s tem, da jim
pomagamo v materialnih potrebah,
temveč ima vedno tudi svojo
duhovno dimenzijo: pomagajmo jim
tudi k temu, da bi v trpljenju ali
samoti nenehno odkrivali priložnost,
da se združijo s Kristusom na križu.

Sprejemanje bolnikov je bilo stalnica
na Jezusovi zemeljski poti, eno od
znamenj njegovega mesijanstva,
kakor potrjuje evangelist Matej: *On je
odvzel naše slabosti in odnesel naše*

bolezni.[5] Evangelisti so to velikokrat ponovili. Včasih je šlo za posamezne osebe, ki so prosile te milosti zase ali za katerega svojih bližnjih: stotnik iz Kafarnauma ga je prosil za svojega služabnika; nekaj prijateljev je predenj položilo hrome; Marta in Marija sta ga rotili, naj pride v Betanijo, da bi povrnil zdravje njunemu bratu, ki je hudo zbolel; Bartimaj ga je glasno klical, ko je šel mimo njega po poti v Jeriho, in ga prosil, naj se ga usmili in ga ozdravi slepote ... Spet drugič je Jezus prevzel pobudo, na primer tedaj, ko je po izkrcanju *zagledal veliko množico; zasmilili so se mu in ozdravil je njihove bolnike;*[6] ali ko je pri kopeli v Betesdi videl hrome in ga vprašal: *Bi rad ozdravel?*[7] Ali pa dogodek, ko je Jezus vrnil življenje sinu vdove iz Naima.[8]

Pogosto je množica nosila s seboj svoje bolne sorodnike ali prijatelje, dokler niso prišli do Učenika.

Evangelist Matej pripoveduje, da je Jezus šel h Galilejskemu jezeru. Šel je na goro in tam sedel. Tedaj so prišle k njemu velike množice, ki so imele s seboj hrome, slepe, pohabljene, neme in še veliko drugih. Položili so jih pred njegove noge in jih je ozdravil, tako da se je množica čudila, ko je gledala, kako nemi govorijo, pohabljeni postajajo zdravi, hromi hodijo in slepi vidijo. In poveličevali so Izraelovega Boga.[9]

Gospod s čudeži seveda ni želel ozdraviti le telesnih bolezni, temveč tudi vliti milost v duše; to dokazuje ozdravljenje sleporojenega. Na vprašanje učencev, ki so v skladu z miselnostjo tedanjega časa mislili, da je bila slepota tega človeka posledica greha, je Jezus odgovoril: *Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak da se na njem razodenejo Božja dela.*[10]

Apostolska dela nam v različnih trenutkih orišejo podobo dejavnosti

prve Cerkve. Evangelist Luka piše: *Po rokah apostolov se je dogajalo veliko znamenj in čudežev med ljudmi. (...) In tako so prinašali bolnike na ceste ter jih polagali na ležišča in nosila, da bi se, kadar je šel Peter mimo, vsaj njegova senca dotaknila katerega izmed njih.*[11]

Bolečina in bolezen nas lahko približata Bogu, če ju sprejmemo z nadnaravnim duhom. Prav tako pa nas lahko oddaljita, če nas spodbudita k uporabi. Sv. Jožefmarija je tako na svoji osebni poti kot v zgodovini Dela prepričljivo izkusil učinkovitost fizične in moralne bolečine, pridružene Gospodovemu križu. S hvaležnostjo Bogu in neštevilnim osebam, ki so odgovarjale na ta način, je povedal, da ***smo bili od vsega začetka deležni molitev mnogih bolnikov, ki so darovali svoje trpljenje za Opus Dei.***[12] Tudi danes se apostolsko delo naslanja na

velikodušni temelj bolnikov in
bolnic, ki se trudijo preobraziti svoje
trpljenje v molitev za Cerkev, papeža
in duše.

Vsem bolnim moramo pozorno in
hvaležno pomagati z ljubeznijo ter z
materialno in duhovno skrbjo.
Prosimo Boga, naj jim da zdravja, če
to koristi njihovim dušam; če pa ne,
naj z veseljem sprejmejo bolezen,
starostne težave in kakršnokoli
trpljenje, ki ga prestajajo; vedno naj
uživajo nadnaravno veselje, da
sodelujejo v priobčevanju
odrešilnega Kristusovega zasluženja.

***Na križu, torej, z zvestobo. Na
križu z veseljem, saj posvečanje
brez veselja Gospodu ne bi moglo
biti všeč: hilarem enim datorem
diliget Deus (Kor 9,7): Bog ljubi
veselega darovalca. Na križu v
vedri umirjenosti, kajti mi se ne
bojimo ne življenja ne smrti; prav
tako se ne bojimo Boga, ki je naš***

Oče.[13] Istočasno je z globokim občutkom človečnosti, po kateri se je odlikoval, naš ustanovitelj ponavljal: ***Fizično bolečino odpravimo, kadar jo lahko. V življenju je že tako dovolj trpljenja! Kadar pa je ne moremo odpraviti, jo darujemo.***
[14]

Da bi razumeli to krščansko držo, se je temu potrebno približati s pogledom dobrega Pastirja. **Že iz naravnega nagnjenja, ki ga podarja ljubezen, moremo ceniti Bogu vsečno življenje, ki je prisotno v pobožnosti krščanskih ljudstev (...).** Mislim na trdno vero tistih mater ob otrokovi bolniški postelji, ki se oklepajo rožnega venca, tudi če ne zmorejo spraviti skupaj členov veroizpovedi; ali na velikansko upanje, ki se razširja s svečo, prižgano v preprostem stanovanju, da bi prosili Marijo za pomoč; ali na poglede na

Križanega, ki jih napolnjuje nežna ljubezen.[15]

Ko zbolimo ali ko na kakršenkoli drug način trpimo, je prav, da o tem obvestimo svoje bližnje ter gremo k zdravniku in sprejmemo njegova navodila, da bi čim prej pravilno ukrepali. Na ta način se izognemo psihozi bolnika. Kolikokrat sem slišal reči sv. Jožefmarija, da prav tako kot ni nikogar na zemlji, ki bi bil svet, tudi ni nikogar, ki bi bil vedno zdrav! Vsak izmed nas lahko izkusi čas bolezni, tudi hude bolezni. Prav to nas mora spodbuditi, da se z zaupanjem prepustimo Gospodu in tistim, ki nam lahko nudijo oporo.

Moje hčere in sinovi, sprejmimo s hvaležnostjo ta priporočila našega svetega ustanovitelja, saj ***opravljati božja dela ni le lepo besedje, temveč povabilo, da se iztrošimo za Ljubezen. Treba je umreti samemu sebi, da bi se prerodili v***

novo življenje. Kajti tako je bil pokoren Kristus, vse do smrti na križu, mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum. Zato ga je Bog povzdignil nad vse. Če smo poslušni božji volji, bo križ tudi za nas vstajenje, povišanje. V nas se bo korak za korakom izpolnilo Jezusovo življenje. Mogoče bo trditi, da smo skušali biti dobri božji otroci, da smo delali dobro kljub našim slabostim in osebnim napakam, pa naj bodo še tako številne.[16]

Ne umaknimo pogleda tudi z bl. Álvara, ki je znal z veseljem ljubiti zdravje in bolezen. Ko se ga bomo spomnili 15. septembra, na obletnico njegovega imenovanja za naslednika sv. Jožefmarija, mu recimo, naj podpira nas vse.

Vem, da ste molili za žrtve potresa v Italiji in vseh drugih nesreč po vsem

svetu; spodbujajmo to bratstvo z vsem človeštvom.

Čez tri dni bom v Marijinem svetišču v Torreciudadu podelil duhovniško posvečenje šestim diakonom, pridruženim članom Prelature.

Molite zanje, pa tudi za duhovnike po vsem svetu, za papeža in škofe, da bi nas Sveti Duh vse napolnil s svojimi darovi in nas posvetil. Istega dne se bomo pridružili tudi veselju Cerkve ob kanonizaciji bl. Terezije iz Kalkute, ki je zelo cenila Delo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Torreciudad, 1. september 2016.

[1] Jn 12,32.

[2] Benedikt XVI., *Homilija*, 14.9. 2008.

[3] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 31. 5. 1954, št. 30.

[4] Papež Frančišek, homilija v Domu sv. Marte, 3. 5. 2016.

[5] Mt 8,17; prim. Iz 53,4.

[6] Mt 14,14.

[7] Jn 5,6.

[8] Prim. Lk 7,11-15.

[9] Mt 15,29-31.

[10] Jn 10,3.

[11] Apd 5,12-15.

[12] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z družinskega srečanja brez datuma* (AGP, PO1, XII-1981, str. 9).

[13] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 31. 5. 1954, št. 30.

[14] Sv. Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 1. 1. 1969.

[15] Papež Frančišek, Apost. spodbuda *Veselje evangelija*, 24. 11. 2013, št. 125.

[16] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 21.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-september-2016/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-september-2016/) (6. Avg. 2025)